

Emil e un băiețel visător și calm. Vorbește puțin și se joacă în tăcere. E ca un nor care plutește liniștit pe cerul senin. Are exact opt pistruți, câte patru pe fiecare obraz. Alege mereu haine albe, maro sau verzi, pe care are grijă să nu le murdărească. Îi place să-și aranjeze părul ca al lui tată. I-ar plăcea foarte mult să aibă și barbă, sau măcar o mustață subțire, fiindcă își închipuie că asta l-ar face să arate mai serios, dar n-are.

Vorbetele lui preferate sunt *Doamne, Dumnezeule*, pe care le spune când sora lui face sau spune vreo trăsnaie (adică foarte des) sau când ceva îl surprinde (asta se întâmplă mai rar).

Dina nu stă locului nicio clipă și vorbește întruna. E ca o furtună cu fulgere și trăsnete, ca o ploaie rapidă care te zăpăcește de cap, dar îți și place, pentru că te face să râzi. Dina are părul lung și creț, mereu ciufulit. În ciata ei de păr se ascund mai mereu fire de iarbă, fulgi de găscă evadați din pământ, poate chiar și fluturi vii, cine știe. Rareori poartă ciorapi la fel, hainele ei sunt mai mereu șifonate, puse pe dos sau pătate cu înghesată de clișuni. Îi place să-și coloreze pielea cu tot felul de personaje, e o adevărată poveste pe pielea ei!

Cel mai mult îi place Dinei să zică: *Emil e de vină!* și *M-am plăcut!*.
Dar să revenim la ziua noastră de miercuri.

Dina și Emil mănâncă fiecare din castronul lui cu salată de fructe. Emil alege întâi bucățile de măr și portocală, iar pe cele de căpșuni și banane le lasă la urmă, sunt preferatele lui. Dina îndesă în gură tot ce se nimereste în lingură.

— Mami, ce este războiul? întreabă Emil, în timp ce fugărește cu lingurița prin castron o boabă de strugure.

— Război e când tu mă enervezi și mie îmi vine să fac lucruri rele, spune Dina sorbind zeama de fructe direct din castron.

— Unde ai auzit voi despre război, șoricilor? întreabă mami.

— La grădiniță, răspund Dina și Emil în același timp.

— Măria a aruncat un ghemotoc de hârtie la gunoi, explică Dina, și Matei a zis

că dă cu bombe; Maria a întrebat ce-s alea și Matei a zis că bombele sunt foc care cade din cer când e război, iar eu m-am gândit: Vai de mine! Trebuie să aflu mai multe despre asta! Apoi am uitat.

— Da, și Matei a mai zis că bombele astea distrug tot, completează Emil, iar eu m-am gândit: Doamne, Dumnezeule! Neapărat s-o întreb pe mami. Mami, ce e războiul? întreabă Emil.

- Avem și noi, mami? întrebă Emil.
- Da, și țara noastră are.
- Ei, când un conducător de țară vrea să facă rău altei țări, ca să-i ia pământul, oamenii sau averea, el pune armata țării lui să atace țara cealaltă. Țara cealaltă se apără cu armata ei și...
- Și cad bombe, mami!
- Da, din păcate cad și bombe; iar oamenii obișnuiți au de suferit. Casele sunt dărâmate, bărbații merg să lupte, iar copiii se adăpostesc cu mamele lor în încăperi sub pământ sau fug în alte țări.
- Hai, că mă ia durerea de cap, zice Dina.
- Mami, în război mor oameni? întrebă Emil, cu ochii țintă la castronul gol din fața lui.
- Din păcate, da, mor mulți oameni în războaie, spune mami și-l atinge cu mâna pe umăr pe micul Emil. Dar voi știți că și frunzele, și melcii, și păsările, și oamenii, toate ființele și lucrurile care sunt vii mor la un moment dat, când li se termină viața.

